

TIL LONE.

Til fødsel var du juleaften klar, beredt,
men fandt det klogere at vente – bare lidt.
For selve juleaften at holde fødselsdag,
det er, hvad gaver angår, en yderst ked'lig sag.

Den næste dag ved kaffetid så mente du,
at tiden vist var egnet – det skulle være NU!
Du var som rutineret, og alt du klared' fint,
men jeg, jeg jamred' meget, var skrækkelig forpint.

Så var du født, var fin og yndig, no't så kær
med rosenrøde fingre og ti små lækre tæ'r.
En kurv med lyseblåt, til dig var hentet frem.
Her lå du lunt og godt. Den blev dit første hjem.

Ved forårstid vi flytted' ind i vores eget hus,
og det var for os alle et kæmpe, kæmpe plus.
En søndag blev du døbt, den fine kjole bar,
som jo et meget gammelt arvestykke var.

Du spiste, sov og spiste, og du blev hurtigt stor,
en lille superbaby med hud som perlemor
og øjne himmelblå, der som stjerner lyste op
ind under hår platinblondt – så blank en lille top!

Du ville hurtigt kravle – og også op at stå.
Da det var lært, så ville du meget gerne gå.
Det værste var jo trappen, men den fik du da lært,
og tale, fandt du faktisk, var ikke særlig svært.

Da du var cirka to, et værelse du fik,
og legetøjets mængde kunne stå for hver kritik.
Der vared' ikke længe, før nabobørn fandt frem.
De blev så hele dagen – i deres andet hjem.

Du vidste helt bestemt, når jeg på skolen var,
når timen, den var ovre, og jeg igen var klar.
Vor pige hjalp dig over. Ind i skolen du så gled.
og pludselig så så jeg dørens håndtag glide ned.

En morgen da du vågned', du storesøster var.
Hun var nu noget lille, var du ikke holdt for nar?
For mor jo havde talt om en legekammerat,
og denne lille pige var vist ikke helt parat.

Skønt endnu meget lille hun flytted' til dig ind.
Du trøstet' hende gerne og klapped' hendes kind.
Snart fik hun lært at lege, og det var just dit mål,
for det var meget sjovere end alt det babyskrål.

Men der kom sære tider og underlige ting.
En far, som der var ny – og en flytten rundt omkring.
Men mange ting, det ser man, kan få en happy end,
så derfor går vi vid're, med ting som der er hændt.

Vi flyttede til Dragør til dejlig badestrand,
tog videre til Kokkedal – der knækked' du en tand.
Vi landede i Rungsted, og huset det var flot.
Det havde skam et tårn, og det minded' om et slot.

Et juletræ vi stilled' – i hallen var der plads.
Fem meter højt at pynte, det var et værre mas.
Vi nytårsaften fejred', så rudet gik itu,
og mormor stod bag døren – hun rystede af gru.

Nu skulle du i skole, og skolen den var fransk,
men heldigvis så kunne man også lære dansk.
I samme skole Jane gik, og hende spurgte man:
"Mon ikke at din søster en sygdom fejle kan?"

Det skyldtes, at du stille sad og bare passed' dit,
det syntes lærerinderne var ejendommeligt.
Det skete, de fortalte en morsom vittighed,
men du sad bare stille og så i bogen ned.

Så Jane dem forklared', du fejled ingenting.
Du frisk og glad derhjemme sprang overalt omkring.
"Men mor har sagt til Lone, at skoler de er til,
for børn som meget gerne en masse lære vil."

I julespillet kom du med store vinger på.
Det var jo næsten givet – det måtte sådan gå.
Med store fromme øjne du fyldte rollen ud,
det var på denne scene - dit første gennembrud.

Så flyttede vi atter – og denne gang mod syd.
Det viste sig at blive til alles store fryd.
Først et par bondehuse – og ikke særlig rart,
mens vi i Stevning byggede en villa i en fart.

I Svendstrup skole gik du med stort engagement.
Du læste godt, men savned' blot den alsiske accent.
Og lærerinden – tænk engang – det var din egen mor!
Jeg håber sand'lig ikke at, det har sat slemme spor!

Vi flytted' ind i huset – kammerater fik I snart.
Vi ventede en baby – alt var klappet, alt var klart,
da mellem dig og Lotte en kæmpestrid brød ud.
Det var at køre baby, der var den røde klud.

Tre dage hver om ugen fik hurtigt I fordelt,
I ugen er der syv, så det passed' ikke helt.
Om søndag I så sloges, så hår i totter fløj,
for begge ville køre – det var no't værre møg!

Maria blev jo født. Et par ture fik hun da,
men meget, meget hurtigt tog kørelysten a',
så vognen, den blev stå'ne. Det var en smule flovt,
men lege med de andre, det var nu mere sjovt.

Da far i barsels gave foræred' mor en kro,
så var det meget spændende, for der sku' vi jo bo.
Snart Helen kom og Eigil samt Lone Petersen
med to små søde søstre, så alle fik en ven.

På æselryg i skoven I flintrede omkring,
men af og til der skete skam mærkelige ting.
Da Helen og så Lone, altså to på ryggen sad,
så tænkte æslet stille, at det hun ikke gad.

Så lå I der på vejen af æslet slået ud,
men det var kun forstanden, der var skam intet brud.
Tit red I til en slikbod, for lækkert slik at få,
og æslet tog skam bare, hvad dets mule kunne nå!

Til kroen kom der gæster, der ville kravle ind,
så slap de for betaling – de havde snydt sig ind.
På børn de ikke tænkte, men I slog straks alarm,
så undgik de slet ikke retfærdighedens arm.

Endnu engang vi flytted' – til Bastrup denne gang,
dog tiden der kan ikke ha' været særlig lang.
Der blev du konfirmeret – og det til fuld musik.
En båndoptager, tror jeg, var blandt de ting, du fik.

Vi flytted' snart til Sydfyn, for der var mere plads.
Du kom i Oure skole og var der veltilpas.
Det vared' ikke længe, for vi kroen fik igen.
Til Als vi drog tilbage, for vi tvunget var såmænd.

I Fynshav skole kom du. Til skift var du snart vant,
og alle kammeraterne tilbage hurtigt fandt.
Så "RYTTERKROEN" kogte af glæde og af liv
med fut i fejemøget og munter tidsfordriv.

I salen tit I leged', I poporkester var.
At strøm dertil sku' bruges – den sag var soleklar.
I strømmen tog fra fryseren, som stønned' : "Ak og ve!
Nu optø's tres pund jordbær jo! Hvordan ku' det dog ske?"

Den næste dag sås fire ben, der stak af frys'ren op.
Det dine var, og Helens var, for I to uden stop
I skovled' bær og væske ud, og alt fik farven rød.
I otte dage dufted' I af nykogt jordbærgrød.

Den vinter var vi mange, for Luc'ja kom jo til,
og det var ved at være et større skuespil,
for hun var ikke ene, nej seks børn var der med,
så man kan ikke sige, det var et fredfyldt sted.

Vi til Marseille dem bragte – og flytted' nok en gang.
Vi var vel helt besatte af evig flyttetrang!
En Hovedgård i Snedinge blev vores næste hjem.
Gymnasiun til dig vi fandt med største lethed frem.

For Herlufsholm ved Næstved vist lige sagen var.
Til rutebil at tage var du jo ganske klar.
Du blev meldt ind og uniform blev købt i en butik.
Vi spurgte, om de vidste, hvortil rutebilen gik.

De sagde, at ved Herlufsholm der var en holdeplads.
At rutebilen standsed der, det lige kom tilpas,
Det passed' bare ikke, den holdt et andet sted,
men heldigvis var Torben der og havde cykel med.

Du hopped' op på cyklen, det endte altså godt.
Nej, snarere begyndte! Skønt bare ganske småt.
For vores butler Christensen, han sagde, at han så
i rutebilen var en fyr, som Lone kigged' på.

Vi flyttede til Grønholt, der ligger højt mod nord,
og ikke langt fra stedet, hvor kronprinsparret bor,
men meget langt fra Torben, der var så langt mod syd.
Da han fik lov at komme, du dansede af fryd!

Det gjorde ikke alle, for der sku' gøres rent.
Vi skured' og vi skrubbed', til det var meget sent.
Jeg tvivler på, han så det. Han travlt optaget var,
Lidt ærgerligt med alt det slid – men I blev da et par!

Så flyttede vi atter – jeg sige må – naturligvis!
For rundt på Danmarkskortet vi dansede i årevis.
Til Lykkegården kom vi, Det Torben også indebar.
Med Lotte delte I et hus. Et aftægt det vist var.

Student var Torben blevet – han ville være ingen'jør.
Du læste på gymnasiet i vældig godt humør.
En dag var også du student. Det var fra Hillerød.
Du tænkte straks på tænder som egnet levebrød.

I flyttede til byen, til Kongens København,
og vi sad så tilbage –det var bestemt et savn.
Men I sku' til eksamen med store svære krav.
På hver sit felt sku' læres af begge to know how.

Og bryllup kom på tale, og hvor det skulle stå.
Et mini herresæde, det fandt du kunne gå.
I gav først jeres Jaord, og så var vi parat
først til lidt stille hygge – dertil en god salat.

Vi kom til herresædet med smykker og med pragt,
men aldrig nogensinde har værre mad vi smagt.
Kartofler, kød og sovsen kom altid hver for sig.
Med fedtet kam i lommen gav tjeneren os steg.

Hver gang vi fik et enkelt glas, noterede han to,
men stemningen var blevet så rent utrolig go'!
For vi så også dobbelt, da vi dansede omkring,
Musikken var der fut i, og der skete sære ting.

Som Torbens far og Jane, der dansede lancier.
Det ku' vi andre ikke, så vi sku' bare se –
de bukked', og de nejed' – og om og om igen,
indtil de begge mente, nu var vi med på den.

Om nogen skulle tænke, det bryllup var da flovt,
så må jeg skyndsomt sige, at det var smaddersjovt.
Det var helt uden lige, var noget for sig selv,
så pyt med tjenerkammen, der vist var fuld af skæl.

I flytted' nogle gange, da begge færdig var,
og du til børnetænder var helt parat og klar.'
I Næstved var du mange år. Det var en god klinik.
I bore, hive tænder ud stor øvelse, du fik.

Dog ind imellem fik du tid til også at få børn.
Du klared' det, skønt det var hårdt, li'som en kongeørn,
men lægge æg og ruger ud er nu langt mere blidt
end være den, der gennem skal tre gange kejsersnit.

Kristine først. Louise så, Sofie finalist.
Det er en dejlig pigeflok, det sikkert er og vist.
Og når at du er rigtig glad, og lykken bruser frem,
så er det hver gang pigerne, de vender næsen hjem.

Nu bor I her i Nyborg på Humlevænget ti,
Og stedet er jeg sikker på, I rigtig godt ka' li'.
White Lady står og drømmer, om tur på bølgen blå,
og langs de mange strande med hunde kan I gå!

Hos os der bor på øen, det bare lykken er,
at I til os er kommet, at I vil blive her!
For Fyn i sol og sommer, det er et herligt sted –
og så famil'jekredsen! Vi tæller også med!

Fra mor og far-